

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 499/2022-135

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného spoločnosťou Škubla & Partneri s. r. o., Digital Park II, Einsteinova 25, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Martin Škubla, proti postupu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry a Útvaru osobitného určenia Prezídia Policajného zboru v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-72/NKA-BA-2019 týkajúceho sa zadržania sťažovateľa, vykonania jeho osobnej prehliadky, ochrany utajovaných skutočností a poskytovania informácií v trestnom konaní, proti príkazu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry č. PPZ-NKA-OBA-2020/1478-V z 1. decembra 2020 na prehliadku iných (nebytových) priestorov a pozemkov, postupu súvisiacemu s jeho realizáciou a postupu pri vydaní pri prehliadke zaistených vecí, proti postupu Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pri vydaní súhlasu s príkazom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry na prehliadku iných (nebytových) priestorov a pozemkov č. PPZ-NKA-OBA-2020/1478-V z 1. decembra 2020 a jej postupu súvisiacemu s jeho realizáciou, s ochranou utajovaných skutočností, s poskytovaním informácií v trestnom konaní a s vydaním pri prehliadke zaistených vecí a proti upovedomeniu Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/1 Gv 26/20/1000-78 zo 17. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 24. mája 2021, doplnenou podaniami doručенými ústavnému súdu 3. novembra 2021 a 9. mája 2022 (po predchádzajúcom súhlase ústavného súdu s dvoma žiadosťami sťažovateľa z 1. októbra 2021 a 5. apríla 2022 o poskytnutie lehoty k doplneniu pôvodnej ústavnej sťažnosti), domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 1 až 3, čl. 19 ods. 1 až 3, čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 4, čl. 49 a čl. 50 ods. 2 až 4 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 7 ods. 1, čl. 8 ods. 1 až 3, čl. 10 ods. 1 až 3, čl. 11 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 36 ods. 1 a 4, čl. 39 a čl. 40 ods. 2 až 4 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) v spojení s čl. 5, 6 a 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 6, 7, 8, 17 a čl. 48 ods. 1 a 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry (ďalej len „NAKA“) a Útvoru osobitného určenia Prezídia Policajného zboru (ďalej len „útvor osobitného určenia“) v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-72/NKA-BA-2019 týkajúcim sa zadržania sťažovateľa a vykonania jeho osobnej prehliadky 1. decembra 2020, spôsobu poskytovania informácií v trestnom konaní a ochrany utajovaných skutočností, príkazom NAKA č. PPZ-NKA-OBA-2020/1478-V z 1. decembra 2020 na prehliadku iných (nebytových) priestorov a pozemkov (ďalej len „príkaz na prehliadku nebytových priestorov“), postupom súvisiacim s realizáciou príkazu na prehliadku nebytových priestorov a postupom pri vydaní pri prehliadke zaistených vecí, postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“) pri vydaní súhlasu s príkazom na prehliadku nebytových priestorov a jej postupom súvisiacim s realizáciou príkazu na prehliadku nebytových priestorov, s ochranou utajovaných skutočností, s poskytovaním informácií v trestnom konaní a s vydaním pri prehliadke zaistených vecí a upovedomením úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/1 Gv 26/20/1000-78 zo 17. marca 2021 (ďalej len „upovedomenie úradu špeciálnej prokuratúry“). Zároveň ústavnému súdu navrhuje formulovať viaceré príkazy adresované orgánom verejnej moci označeným v záhlaví tohto uznesenia a takisto žiada priznať náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu celej ústavnej sťažnosti a jej jednotlivých príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi bolo pred NAKA pod ČVS: PPZ-72/NKA-BA2-2019 vedené väzobné trestné stíhanie pre trestné činy podplácania a legalizácie príjmu z trestnej činnosti, kde bolo sťažovateľovi obvinenie vznesené uznesením z 1. decembra 2020 (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“), toto mu bolo doručенé po vykonaní výsluchu, kde následne po doručení uznesenia o vznesení obvinenia bol sťažovateľ zadržaný, bola mu vykonaná osobná prehliadka a po týchto úkonoch vykonaná tiež prehliadka nebytových priestorov (priestorov užívaných sťažovateľom a špecifikovanými obchodnými spoločnosťami). Sťažovateľ namietal nezákonnosť postupu pri zadržaní jeho osoby, vykonaní osobnej prehliadky a prehliadky nebytových priestorov v žiadosti o preskúmanie postupu policajta

podľa § 210 Trestného poriadku doručenej úradu špeciálnej prokuratúry 1. februára 2021. O vybavení predmetnej žiadosti bol sťažovateľ informovaný upovedomením úradu špeciálnej prokuratúry, v ktorom táto konštatovala zákonnosť sťažovateľom namietaných postupov, a teda neexistenciu dôvodov na prijatie opatrenia prokurátora. Sťažovateľ napadol postup pri vykonaní jeho zadržania, jeho osobnej prehliadky a prehliadky nebytových priestorov aj trestným oznámením podaným 3. marca 2021, o ktorom prebieha samostatné trestné konanie. Uznesením generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) z 31. augusta 2021 č. k. IV/3 Pz 29/21/1000-12 došlo k zrušeniu uznesenia o vznesení obvinenia sťažovateľovi (vrátane obsahovo nadväzujúcich rozhodnutí) a príslušný vyšetrovateľ bol zaviazaný znova vo veci konať a rozhodnúť (ďalej len „zrušujúce uznesenie generálneho prokurátora“). Po zrušení uznesenia o vznesení obvinenia sťažovateľovi bolo 9. septembra 2021 vydané uznesenie o vrátení vecí zaistených pri prehliadke nebytových priestorov a pri osobnej prehliadke sťažovateľa, veci boli vrátené 7. októbra 2021 a boli súčasne odňaté v inom trestnom konaní vedenom NAKA pod ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019 na základe vydaného príkazu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti predkladá sťažovateľ argumentáciu, ktorou sa snaží v prvom rade podporiť tvrdenie o nezákonnosti zadržania jeho osoby. Poukazujúc na skutkové okolnosti tohto, sťažovateľ je toho názoru, že nepredstavovalo v jeho prípade neodkladný úkon, a teda išlo o absolútne neprimerané a nezákonné opatrenie, pri ktorom zároveň došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu.

4. V ďalšom bode spochybňuje sťažovateľ zákonnosť vykonania jeho osobnej prehliadky, dôvodiac jej neúčelnosťou vzhľadom na predchádzajúce vykonanie bezpečnostnej prehliadky pri vstupe do priestorov NAKA, tiež neprítomnosťou nezúčastnenej osoby a nedostatkom listinných podkladov preukazujúcich, že bola osobná prehliadka vykonaná v zmysle zákona osobou rovnakého pohlavia.

5. Sťažovateľ ďalej, poukazujúc na obsah príkazu na prehliadku nebytových priestorov, spochybňuje jeho perfektnosť a rešpektovanie princípu prezumpcie neviny voči jeho osobe. V nadväznosti na to tiež predkladá celý rad tvrdení, ktoré podľa jeho mienky svedčia o vyzradení utajovanej skutočnosti, o porušení zákona pri poskytovaní informácií o prebiehajúcom trestnom konaní a predovšetkým o neprimeranosti a neregulárnosti spôsobu realizácie samotnej prehliadky nebytových priestorov, ktorá podľa jeho vnímania predstavovala násilný akt proti jeho osobe, a teda aj nezákonné zneužitie práva s motívom zastrašiť ho a poškodiť jeho reputáciu, a ktorá tiež zasiahla do jeho vlastníckych práv.

6. Upovedomenie úradu špeciálnej prokuratúry hodnotí sťažovateľ ako arbitrárne, keďže sa podľa jeho mienky úrad špeciálnej prokuratúry riadne nevysporiadal so všetkými relevantnými námietkami prednesenými sťažovateľom v jeho žiadosti o preskúmanie postupu policajta.

7. Sťažovateľ napokon namieta, že vrátenie vecí zaistených v trestnom konaní po vydaní uznesenia o vrátení vecí z 9. septembra 2021 predstavovalo iba „fiktívny úkon“, keďže predmetné veci boli orgánmi činnými v trestnom konaní na základe príkazu vydaného v inom trestnom konaní, v ktorom nemá sťažovateľ postavenie obvineného, 7. októbra 2021 odňaté s odôvodnením, že môžu prispieť k objasneniu trestnej činnosti vyšetrovanej v tomto trestnom konaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom, resp. iným orgánom verejnej moci prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmysel a účel uvedeného princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity ochrany ústavnosti ústavným súdom podľa zásad uvedených v ustanovení § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne pozri sp. zn. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 137/2019, II. ÚS 585/2021, II. ÚS 428/2021).

9. Ústavný súd v hneď v úvode konštatuje, že na subsidiarite právomoci ústavného súdu v sťažovateľovom prípade nič nemení ani skutočnosť, že sťažovateľ aktuálne nemá, prípadne už ani nebude mať v dotknutom trestnom konaní vedenom pred NAKA pod ČVS: PPZ-72/NKA-BA-2019, v ktorom malo dôjsť k tvrdeným zásahom do jeho označených práv, postavenie obvineného. V právnom systéme totiž existujú pre sťažovateľa iné účinné právne prostriedky na dosiahnutie ochrany jeho práv, ktoré už aj v niektorých prípadoch sťažovateľ realizoval a v niektorých realizovať môže, resp. mohol.

10. Sťažovateľ, poukazujúc na zrušujúce uznesenie generálneho prokurátora a tiež na obsah upovedomenia generálneho prokurátora z 29. septembra 2021, č. k. IV/3 PZ 72/21/1000-2, je toho názoru, že namietaný príkaz na prehliadku nebytových priestorov patrí medzi rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní, ktoré obsahovo nadväzujú na generálnym prokurátorom zrušené uznesenie o vznesení obvinenia a ktoré po jeho zrušení stratili svoj poklad, a teda s odkazom na § 366 ods. 2 Trestného poriadku zrušujúcim uznesením generálneho prokurátora došlo aj k ich zrušeniu. Ústavný súd v nadväznosti na to uvádza, že za takýchto okolností je právomoc ústavného súdu skúmať opodstatnenosť námietok sťažovateľa o nedostatkoch príkazu na prehliadku nebytových priestorov vylúčená, keďže ochrana právam sťažovateľa bola poskytnutá zo strany generálneho prokurátora, a to v takej podobe, že došlo k zrušeniu označeného príkazu. V prípade zrušenia príkazu orgánu činného v trestnom konaní nastupuje pre sťažovateľa možnosť dovŕšiť ochranu svojich práv prostredníctvom kompenzačných prostriedkov poskytovaných zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene

niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Za týchto okolností nie je daný dôvod a súčasne nie je možné, aby si ústavný súd neprípustne predčasne uzurpoval právomoc príslušných orgánov verejnej moci oprávnených k predbežnému prerokovaniu uplatneného nároku na náhradu škody, prípadne právomoc všeobecných súdov oprávnených konať o nárokoch sťažovateľa na náhradu škody podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Ústavný súd pripomína, že nevyužitie právnou úpravou poskytovanej možnosti ochrany práv sťažovateľa nemožno nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemá inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy).

11. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa týkajúce sa jeho zadržania, z obsahu samotnej ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že preskúmanie zadržania bolo súčasťou väzobného rozhodovania, ktoré sa skončilo zrušením prvostupňového väzobného rozhodnutia o vzatí sťažovateľa do väzby a prepustením sťažovateľa na slobodu na základe druhostupňového rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Tost 53/2020 zo 7. januára 2021 (ďalej len „druhostupňové väzobné rozhodnutie“). Zadržanie sťažovateľa a naň nadväzujúca osobná prehliadka boli vykonané na účel posúdenia potreby väzobného stíhania sťažovateľa, ktorého opodstatnenosť vylúčilo práve spomínané druhostupňové väzobné rozhodnutie. Za takýchto okolností je zjavné, že ochrana práv, ktorých porušenie namieta v súvislosti s vykonaným zadržaním a s ním spätou osobnou prehliadkou, bola sťažovateľovi poskytnutá iným orgánom verejnej moci (všeobecným súdom) v rámci väzobného rozhodovania. Ústavný súd nemá preto právomoc opätovne posudzovať čiastkové komponenty, ktoré boli súčasťou obmedzenia osobnej slobody preskúmaného všeobecnými súdmi. Rovnako ako v predchádzajúcom bode tohto uznesenia platí, že právna úprava v prípadoch nezákonného väzobného rozhodnutia zakotvuje možnosť dovŕšenia ochrany práv prostredníctvom kompenzačných prostriedkov poskytovaných zákonom č. 514/2003 Z. z., pričom je neprípustné, aby si ústavný súd uzurpoval právomoc príslušných orgánov verejnej moci oprávnených konať o uplatnených nárokoch v zmysle príslušných ustanovení citovaného zákona.

12. Z obsahu ústavnej sťažnosti je rovnako zrejmé, že sťažovateľ napadol postup pri realizácii jeho zadržania, vykonania jeho osobnej prehliadky a vykonania prehliadky nebytových priestorov (vrátane zákroku príslušníkov útvaru osobitného určenia) podaným trestným oznámením, ktorého obsahom sú aj tvrdenia sťažovateľa o ohrození utajovanej skutočnosti a o porušení § 6 Trestného poriadku o spôsobe poskytovania informácií o trestnom konaní a ktoré je predmetom osobitného trestného konania. Ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti nemá právomoc zasahovať do vedeného trestného konania, prisvojovať si právomoc príslušných orgánov činných v trestnom konaní a duplicitne posudzovať okolnosti, ktoré sú obsahom podaného trestného oznámenia a predmetom vyšetrovania vedeného orgánmi činnými v trestnom konaní, ktorých právomoc upravuje Trestný poriadok.

13. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa týkajúce sa postupu orgánov činných v trestnom konaní v súvislosti s vrátením vecí zaistených pri prehliadke nebytových priestorov a osobnej prehliadke sťažovateľa a ich následným odňatím v inom trestnom konaní vedenom pod ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019, ústavný súd poukazuje na § 98a ods. 5 Trestného poriadku, podľa ktorého prokurátor,

sudca pre prípravné konanie a súd sú povinní skúmať počas celého trestného konania, či dôvody zaistenia majetku, vecí alebo iných majetkových hodnôt zaistených podľa štvrtého dielu štvrtej hlavy prvej časti Trestného poriadku trvajú. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že Trestný poriadok zveruje právomoc preveriť opodstatnenosť tvrdení sťažovateľa o nedostatku dôvodov na opätovné zaistenie špecifikovaných vecí príslušným orgánom činným v trestnom konaní, prípadne všeobecnému súdu (podľa aktuálneho štádia vedeného trestného konania). Zároveň je potrebné upozorniť, že ochranu práv v súvislosti so zaistenými vecami je potrebné uplatňovať v trestnom konaní, pre účely ktorého boli špecifikované veci opätovne zaistené (ČVS: PPZ-342/NKA-BA2-2019), nie v trestnom konaní, ktorého sa týka táto ústavná sťažnosť sťažovateľa. Závery o nedostatku právomoci ústavného súdu, resp. neprípustnosti preskúmať vymedzenú námietku sťažovateľa aj v tomto prípade platia obdobne, tak ako to bolo uvedené v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto rozhodnutia.

14. Vychádzajúc zo všetkých uvedených čiastkových záverov, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti argumentácie odmietol ako neprípustnú a v časti argumentácie pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. d) a a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

15. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

16. V závere a nad rámec ústavný súd uvádza, že sa aj v konaní pred ústavným súdom uplatňuje zásada hospodárnosti, ktorá je napĺňaná práve inštitútom povinného právneho zastúpenia sťažovateľa kvalifikovaným právnym zástupcom, od ktorého sa očakáva, že dokáže obmedziť rámec sťažnostnej argumentácie iba na skutočne ústavnoprávne relevantné informácie zhrnuté do primeraného a zároveň výstižného obsahového rámca ústavnej sťažnosti (nie kvantitou argumentov, ale ich kruciálnosťou). Ústavný súd totiž rovnako ako Európsky súd pre ľudské práva (ktorý dokonca obsah sťažnostných podaní prísne limituje vymedzeným maximálnym počtom strán) touto požiadavkou zabezpečuje vytvorenie predpokladov na efektívny a hospodárny prieskum podaní všetkých sťažovateľov, ktorý sa naňho pri uplatňovaní ochrany svojich práv obráti.

17. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu